

KISS Dávid

Bergen

Tízezer évek feszültek bennük,
míg egymást váltották kis jégkorszakok,
csikorgó viták hajszálrepedéseiből
egyre csak mélyültek a törésvonalak.
Aztán elöntötte őket a hallgatás,
és a dermesztő csend közējük fagyott.

Láttam megszületni a tengert:
a fjord fölött sok száz szikla
jégcseppet könnyezett,
és vízesésként zúdult alá a felengedés –
az egész hegy zokogott.

Magasra másztam, hogy mindent belássak,
és maguk közé fogadtak a síró sziklalalányok:
közös palotánkká tettük az erdőt,
hol halott fenyők törzsei a dizájnbutorok.
Rám otthon csak dobozhegyek várnak –
itt igazi hegyek királya vagyok.

Talán maradnom kellene északon,
hogy újabb tízezer év alatt
valahogy mégis elfelejtselek,
míg egyé válok a mohás sziklával,
és kisírok magamból én is
dermesztő tengereket.

Szentől szemben

Emlékszem, azt mondtad,
a szemem olyan kék,
mint a tenger Zákynthosznál –
éreztem, hogy alámerülsz benne,
akár egy bűvár, aki
mélységre vágyik, és odalent
rég elsüllyedt kincsekre lel.

Én borostyánnak láttam a tiédet,
titkokat rejtő, ősi zárványnak:
egyszer foglyul ejtette
egy kihunyó nap sugarát,
most izzó kőként ragyog be
szélfútta, hideg partokat.